

Ինչ մո'ր եկեր, քոյր հոգևածներ և քեռնավորվածներ...

Մատթեոս 11:28

Փետրվար, 2017թ.
N 2(86)

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Հայրը փեսան 2009թ. Յուլիսի

ԵԹԵ ՀԱՎԱՏԱՍ,
ԱՍԾՈՒ ՓԱՌԲԸ ՊԻՏԻ ՏԵՄՆԵՍ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Փետրվար, 2017թ., №2 (86)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Սարգիս Սվարյան

Եթե հավատաս, Աստծու փառքը պիտի տեսնես.....	1
Սամվել եղբոր խոսքն ու վկայությունը.....	4
Տերը լսեց իմ աղոթքն ու զավակներ պարզեց.....	8
Նեխոն եղբոր վկայությունը.....	9
Բոլոր փորձությունները տանում են ապաշխարության և փրկության.....	11
Օրինված սեղանը.....	12
Որպեսզի կրակը չմարի.....	14
Ես ծնվել եմ քանտում.....	15

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ԵԹԵ ՀԱՎԱՏԱՍ, ԱՍՏԾՈՒ ՓԱՌՔԸ ՊԻՏԻ ՏԵՄՆԵՍ

Հովհաննու Ավետարանի 11-րդ գլխում գրված է մի պատմություն, որի մեջ մենք պիտի տեսնենք կարևոր ճշմարտություն. Աստված ուզում է, որ մենք ապրենք կենդանի հավատքով: Մի բան է հավատացյալ կոչվելը, մի այլ բան՝ հավատքով ապրելը: Հավատացյալ կոչվելու համար բավական է գնաս որևէ եկեղեցի, և մարդկանց մեջ կճանաչվես որպես հավատացյալ: Բայց Աստծու ուզածն այն է, որ մենք հավատքով ապրենք: Կոչումներն ու պաշտոնները չեն կարող մեզ օգնել հոգևոր պատերազմների մեջ:

«Արդարը հավատքով կապրի» (Հռոմ 1:17): Այս «ապրել» ասվածը կյանքի մասին չէ, որովհետև միլիարդավոր մարդիկ այսօր ապրում են առանց ճշմարիտ հավատքի: Այստեղ «ապրելը» ճշմարիտ ու կենդանի հավատքով ապրելու մասին է: Աստծուն հաճելի կյանքով ապրելու բոլոր փափագներն ու ջանքերը մնում են առանց արդյունքի, եթե չկա կենդանի հավատք:

Հովհ. 11-րդ գլխում պատմվում է, թե ինչպես Ղազարոսը հարություն առավ: Մարիամի եղբայր Ղազարոսը հիվանդ էր: Մարիամն ու Մարթան մարդ ուղարկեցին Հիսուսին կանչելու, որպեսզի Նա բժշկի Ղազարոսին: Հիսուսը, լսելով Ղազարոսի հիվան-

դության մասին, ասաց. «Այս հիվանդությունը մահվան համար չէ, այլ Աստծու փառքի համար, որպեսզի Աստծու Որդին փառավորվի»: Հիսուսը չշտապեց գնալ իր սիրելի Ղազարոսի մոտ և երկու օր էլ մնաց այնտեղ: Հավատքը կապ չունի ժամանակի և տարածության հետ: Աշակերտների հետ որոշ հարցերի շուրջ խոսելուց հետո Հիսուսը նորից անդրադարձավ Ղազարոսին. «Մեր բարեկամ Ղազարոսը քնեց, բայց կգնամ, որ արթնացնեմ նրան»: Աշակերտները չհասկացան ասվածի իմաստը և մտածեցին, թե՛ եթե քնած է, ուրեմն կառողջանա: Հիսուսը, լսելով նրանց խոսքերը, հայտնապես ասաց. «Ղազարոսը մեռավ»:

Մինչ Հիսուսը մոտենում էր Մարիամի ու Մարթայի գյուղին, Մարթան, լսելով այդ մասին, ընդառաջ եկավ և ասաց. «Տե՛ր, եթե այստեղ լինեիր, եղբայրս չէր մեռնի: Բայց հիմա էլ գիտեմ, թե ինչ որ Աստծուց խնդրես, Աստված կտա Քեզ»: Հիսուսն էլ ասաց նրան. «Քո եղբայրը հարություն կառնի»: Մարթան ասաց. «Գիտեմ, որ ետին օրը հարություն կառնի»: Սա հույս է, որը կապված է ապագայի հետ:

Հիսուսը նրան ասաց. «Ես եմ Հարությունը և Կյանքը: Ինձ հավատացողը թեև մեռնի՝ պիտի ապրի: Եվ

ամեն ով որ կենդանի է ու հավատում է Ինձ՝ հավիտյան չի մեռնի: Դու հավատո՞ւմ ես այս բանին»: Մարթան ասաց. «Այո՛, Տեր, հավատում եմ, որ Դու ես Քրիստոսը՝ Աստծու Որդին, որ պիտի աշխարհ գայիր»: Սա հավատք է անցյալի համար:

Հաճախ մենք հեշտությամբ ենք հավատում անցյալին, ինչու չէ, նաև ապագային, սակայն թերահավատությամբ ենք վերաբերվում ներկային:

Հիսուսն ակնկալում էր հստակ պատասխան, թե արդյոք Մարթան հավատո՞ւմ է, որ Ինքն է հարությունն ու կյանքը, և որ Իրեն հավատացողը հավիտենական կյանք ունի:

Այսօր շատերն են հավատում, որ երկու հազար տարի առաջ Հիսուսը հարություն է առել: Սա հավատք է անցյալի նկատմամբ: Սակայն մենք հավատո՞ւմ ենք, որ Հիսուսը ոչ միայն անցյալում հարություն է առել, այլև հենց Ինքն է հարությունը և կյանքը:

Մենք հավատում ենք անցյալում կատարված աստվածաշնչյան դեպքերին: Ոգևորությամբ խոսում ենք Կարմիր ծովի ճեղքվելու մասին, ամպի և կրակի սյան առաջնորդության, առյուծների գուրում Դանիելի ողջ մնալու և այլնի մասին:

Մենք հավատում ենք նաև ապագայի մասին մեզ տրված խոստումներին: Հավատում և ուրիշներին քարոզում ենք Հիսուսի երկրորդ գալստյան մասին, որ մեղավորները պիտի կանգնեն դատաստանի առաջ, որ երկնային Երուսաղեմը ոսկեղեն քաղաք է և այլն:

Բայց այսօր մենք պետք է ապրենք հավատքով: Եթե ես հավատում եմ, որ Աստված երկու միլիոնից ավելի մարդկանց մանանայով կերակրեց անապատում, ապա ինչո՞ւ չեմ հավատում, որ նույն Աստվածն այսօր կարող է հոգալ իմ հոգսերը: Ուրեմն ես հավատում եմ պատմությանը, բայց ոչ կենդանի Աստծուն:

Շատ բեմերից բազում անգամներ քարոզվել է այն հրաշքի մասին, որ կատարվել էր Պողոս առաքյալի կյանքում. «Կյանքի հոգու օրենքը Հիսուս Քրիստոսում ինձ ազատեց մեղքի ու մահվան օրենքից» (Հռովմ. 8:2): Սակայն այսօր բազում քրիստոնյաներ ստրուկի կարգավիճակով մնում են մեղքի գերության մեջ:

Պողոսի Աստվածը իմ և քո Աստվածն է: Նա նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան, Նա անփոփոխ Աստված է: Խնդիրն Աստծու կամ ժամանակաշրջանի մեջ չէ, այլ մեր հավատքի: Իմ պաշտած Աստվածը կյանքեր փոխող, հրաշքներ գործող Աստված է:

Աշխարհի կրոնները կարող են փոխել իրենց հետևորդների ունեցած բարոյահոգեբանական արժեհամակարգը, բայց միայն Հիսուսն է, որ փոխում է մարդկանց կյանքերը:

Մարթան, իր խոսքն ավարտելով, գնաց ու կանչեց Մարիամին: Երբ Մարիամն իմացավ, որ Հիսուսն եկել է, շտապ գնաց Նրա մոտ: Տանը եղող նրանց բարեկամներին թվաց, թե Մարիամը նորից գնում է Ղազարոսի գերեզմանի վրա լացելու, և շտապ նրա ետևից դուրս եկան: Բայց այդ

անգամ Մարիամը Ղազարոսի գերեզման չէր գնում, այլ գնում էր Հիսուսի մոտ (Հովհ. 11:32):

Մենք էլ շատ անգամ մեր ժամանակը ծախսում ենք ու շատ ենք խոսում մեր հոգսերից, դժվարություններից, հիվանդություններից ու տարբեր խնդիրներից: Սակայն Մարիամը չգնաց գերեզմանոց, այլ գնաց Հիսուսի մոտ, այսինքն՝ Նա գնաց դեպի Կյանքը: Ահա միակ ճշմարիտ ուղին յուրաքանչյուրիս համար:

Աստված ցանկանում է, որ մենք թողնենք անձնական հոգսերը, խընդիրներն ու ցավերը և հավատքով մոտենանք Հիսուսին: Ասա՛վր 73 սաղմոսում ասում է. «Ինձ համար բարի է մոտենալ Տիրոջը, իմ հույսը Աստծու վրա եմ դնում»: Մենք էլ կարողանանք սաղմոսերգուի պես ասել. «Տերը հոգս է անում ինձ համար: Իմ օգնությունն ու փրկությունը Դու ես, ով իմ Աստված»:

Հետո, Հովհ. 11:38-39-ում կարդում ենք, որ Հիսուսը գնում է Ղազարոսի գերեզմանը և պատվիրում, որ քարը գերեզմանի վրայից վերցնեն: Մարթան ասում է. «Տեր, արդեն հոտած կլինի, արդեն չորրորդ օրն է»: Իսկ Հիսուսը պատասխանում է. «Չասացի՞ քեզ, որ եթե հավատաս, Աստծու փառքը պիտի տեսնես»: Այստեղ չի ասում՝ եթե հասկանաս, Աստծու փառքը պիտի տեսնես: Աստվածաշունչը չի ասում, թե Աբրահամը Իսահակին հասկանալով տա-

րավ զոհաբերելու: Գրված է. «Աբրահամը հավատքով տարավ Իսահակին զոհ անելու»: Նա չէր կարող հասկանալ, թե ինչու Աստված իր ծերության օրերում իրեն որդի տվեց, որ հետո էլ պահանջի զոհաբերել նրան:

Աստվածավախ Հովսեփի համար դժվար էր հասկանալ, թե ինչու ինքը եղբայրներին կերակուր տանելու համար պիտի պատժվի նրանց կողմից և չնչին գումարով վաճառվի ստրկության, այդքանից հետո էլ հայտնվի բանտում: Հակոբի համար դժվար էր իր ծերության օրերում հաշտվել սիրելի որդու կորստի հետ, և նրա աչքերից արցունքը չէր կտրվում: Սակայն եկավ օրը, և նա իր աչքերով տեսավ իր սիրելի որդուն՝ կառքի վրա նստած, պսակը գլխին:

Մենք էլ մեր կյանքում կատարվող շատ բաներ չենք կարողանում հասկանալ, սակայն հավատքով գիտենք, որ Աստված տեղյակ է մեր կյանքից և ամեն բան բարիի գործակից է անում բոլոր նրանց համար, ովքեր սիրում են Աստծուն:

Հոգևոր կյանքը հավատքի կյանք է: Աստծու փառքը տեսնում են միայն հավատացողները: Ինչպես Հիսուսը հարություն տվեց չորս օրվա մեռած Ղազարոսին, այնպես էլ դու քո կյանքը վստահիր Հիսուսին՝ հավատալով, որ Նա կանի լավագույնը քո կյանքում:

**Սարգիս Սվարյան,
Չարենցավան**

Մարտ, 2017թ., N 3 (87)

ՍԱՄՎԵԼ ԵՂԲՈՐ ԽՈՍՔՆ ՈՒ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ես ծնվել եմ Ռուսաստանում, դրանից հետո ապրել եմ Էջմիածնում, իսկ այժմ ծնողներիս հետ ապրում եմ Գերմանիայում: Ամուսնացած եմ, Աստված տվել է հինգ երեխա, վեցերորդն էլ ճանապարհին է: Աստված ինձ պատանեկան տարիքից կանչեց Իր մոտ: Երբ տասներեք տարեկան էի, Հիսուսը հայտնվեց ինձ և ասաց. «Ես եմ քո կյանքը, Սամվել, Ինձանից բացի ուրիշ Աստված չունենաս, Ինձ պաշտես և Ինձ երկրպագես»: Ես ասացի. «Համաձայն եմ, ես Քեզ պետք է պաշտեմ, Դու ես իմ պաշտամունքը, և ես Քեզ պետք է երկրպագեմ»: Եվ տասներեք տարեկանից մինչև այսօր երբևէ չեմ փոշմանել, որ Հիսուսին եմ պաշտում: Հիսուսն է ճանապարհը, ճշմարտությունը և կյանքը: Ուզո՞ւմ ես կյանք ունենալ՝ Հիսուսին ընդունիր, ճաշակիր և տե՛ս՝ ինչ քաղցր է Նա:

Մի րեյինե՛րս, մենք բոլորս գիտենք Ղազարոսին, որին Աստված հարություն տվեց: Երբ Ղազարոսի քույրերը մարդ ուղարկեցին Հիսուսի մոտ, նրանք Հիսուսին ասացին, որ Ղազարոսը ծանր հիվանդ է: Հիսուսը, լսելով Ղազարոսի հիվանդության մասին,

անմիջապես չգնաց նրա մոտ: Երբ հետո եկավ ու հասավ Բեթանիա գյուղը, որտեղ Ղազարոսն էր ապրում, արդեն չորս օր անցել էր, ինչ Ղազարոսը մահացել էր, ու նրան դրել էին գերեզմանի մեջ: Ղազարոսի քույրերը և շատ մարդիկ մտածում էին, թե Հիսուսն ուշացավ: Բայց Հիսուսը չի ուշանում, Նա միշտ ճիշտ ժամանակին է գալիս: Այդ մենք ենք մտածում, թե Հիսուսը ուշացել է, բայց Հիսուսը ոչ մի անգամ չի ուշացել, Նա գալիս է ճիշտ ժամանակին, որպեսզի մենք դրանից դասեր սովորենք, և Ինքը փառավորվի մեր մեջ: Ու երբ Հիսուսը եկավ, Ղազարոսի քույրը՝ Մարթան, ասաց. «Տե՛ր, եթե այստեղ լինեիր, իմ եղբայրը չէր մեռնի, բայց հիմա էլ գիտեմ՝ ինչ էլ որ խնդրես, Աստված կտա քեզ» (Հովհ. 11:21): Հիսուսը նրան ասաց. «Քո եղբայրը հարություն պիտի առնի»: Մարթան նրան ասաց. «Գիտեմ, որ հարության ժամանակը՝ վերջին օրը, հարություն պիտի առնի»: Հիսուսն ասաց. «Ես եմ Հարությունը և Կյանքը, Ինձ հավատացողը թեև մեռնի, պիտի ապրի, և ամեն ով որ կենդանի է և ինձ հավատում է, հավիտյան

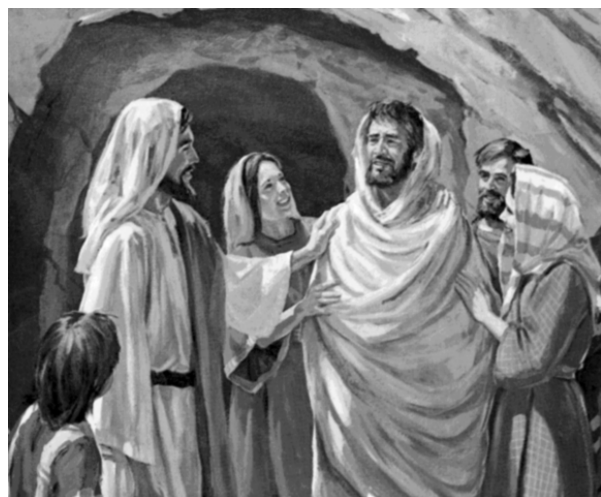
պիտի չմեռնի: Դու հավատո՞ւմ ես սրան»: Ու երբ Մարթայի քույր Մարիամը գնաց այն տեղը, որտեղ Հիսուսն էր, ու տեսավ Նրան, Նրա ոտքերն ընկավ և նույն քանն ասաց, ինչ որ ասել էր Մարթան. «Տե՛ր, եթե այստեղ լինեիր, իմ եղբայրը չէր մեռնի»: Երկու քույրերն էլ գիտեին Հիսուսին: Հիսուսը սիրում էր այդ ընտանիքին և երբեմն լինում էր նրանց տանը: Մարիամը և Մարթան մտածում էին, որ եթե Հիսուսը շուտ գար, իրենց եղբայրը չէր մեռնի: Նրանք հավատում էին նաև, որ հետագայում, հարության օրը իրենց եղբայրը հարություն կառնի:

Սիրելիներ, հավատո՞ւմ ենք, որ մեր Տե՛ր Հիսուսը կենդանի է և մի օր պետք է գա, ու մեռելները հարություն պիտի առնեն: Հնարավոր է, որ մենք Հիսուսին ճանաչում ենք որպես բժշկություններ անող, բայց Նա ուզում է, որ մենք հավատանք, որ Ինքն է հարությունն ու կյանքը: Եթե դու այսօր խնդիրներ ունես քո կյանքում, ասա՝ իմ Հիսուսը հարություն է առել, Նա կարող է ինձ ազատել: Թեև մեռնեմ էլ, Նա կարող է հարություն տալ: Երբ ընկնես դժվարության մեջ, պետք է ասես՝ իմ Հիսուսը կենդանի է, Նա հարություն է առել, Նա է հարությունը:

Հետո, երբ Հիսուսը տեսավ քույրերին ու նրանց հետ եկած հրեաներին, որ լաց էին լինում, իր հոգով խռովվեց և ասաց. «Ո՞ր դրիք

նրան»: Նրան ասացին. «Տե՛ր, եկ և տես», և Հիսուսը արտասովեց:

Սիրելիներ, Հիսուսը գիտեր, որ Ղազարոսին պետք է կենդանացնի, բայց հարց է առաջանում, թե Նա ինչի՞ համար էր լաց լինում: Նա լացում էր նրանց անհավատության վրա: Հիսուսը խաչվել է մեզ համար ու հարություն է առել, իսկ մենք անհավատություն ենք դրսևորում ու հավատք չունենք: Երբ Հիսուսը տեսավ, որ Մարիամը և նրա հետ գերեզմանը եկող հրեաները լացում են, ինքն էլ լացեց ու ասաց. «Ո՞ր դրիք Ղազարոսին»: Նրանք էլ ասացին. «Տե՛ր, արի և տես»: Հիսուսը նորից Իր սրտի մեջ հառաչեց, եկավ գերեզմանը և ասաց. «Քարը մի կողմ դրեք: Երբ նրանք քարը մի կողմ դրեցին, Հիսուսը աչքերը վերցրեց ու ասաց. «Հայր, շնորհակալ եմ քեզանից, որ ինձ լսեցիր»: Եվ այս ասելուց հետո մեծ ձայնով կանչեց. «Ղազարո՛ս, դուրս արի»: Մեռելն էլ վեր կացավ ձեռքերը ու ոտքերը կապած: Եվ Հիսուսն ասաց. «Արձակեցե՛ք նրան ու թողե՛ք, որ գնա»:

Սիրելի՛ եղբայրներ ու քույրեր, թող մեր Հիսուսը չարտասվի՝ նայելով մեր անհավատությանը, այլ թող մեր հավատքը տեսնելով փառավորվի մեր մեջ: Նա մահացել է ինձ ու քեզ համար, բոլոր աշխարհի համար: Հիսուսը բոլորին սիրում է, Նա աչառություն չի անում: Հիսուսը ինչպես հարություն տվեց Ղազարոսին, այն-

✱ ✱ ✱

Շատ տարիներ առաջ, երբ ես աղոթք էի անում իմ հետագա կյանքի համար, մտածում էի, որ կգա մի օր, ու պատանուց կդառնամ երիտասարդ: Իսկ հետո կամուսնանամ, հետո՝ երեխաներ, և այլն, և այլն: Երբ ժամանակը եկավ, Աստված աղոթքս լսեց: Շատ էի սիրում երեխաներ, և քանի որ մենք ընտանիքում հինգ տղա ենք, մայրս աղոթում էր, որ աղջիկ թոռնիկ ծնվեր:

Աստված ողորմություն արեց, և ես ու կինս ուրախությունով լցված գնացինք մեր քաղաքի ամենաճանաչված բժշկուհու մոտ: Ստուգումներից հետո բժշկուհին ասաց. «Ուզում եմ մի ցավոտ լուր հայտնել,- բոլոր նկարները հանեց ու ցույց տվեց,- ձեր երեխան անդամալույծ է, նրա ողնաշարը չի աշխատելու, նա ամբողջ կյանքը անդամալույծ պիտի լինի: Դուք երիտասարդ եք և երեք օրվա մեջ կարող եք որոշել՝ համաձայն եք պտուղը հեռացնելու, թե՞ ոչ»: Մենք դիմումը վերցրինք, ճանապարհին

պես էլ ուզում է հարություն ու կյանք տալ մեզ: Եկե՛ք հավատանք, որ Ղազարոսին կյանք տվողը նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան, և Նա ուզում է, որ մեր հավատքը բժշկվի, ու մենք կյանք ունենանք: Եկեք մի կողմ դնենք անհավատության քարը և հավատանք ու տեսնենք Աստծու փառքը»: Ամեն:

լացելով ու աղոթելով գնացինք: Եվ իմ ներսում խոսք եղավ. «Դու Հիսուսին ընտրիր, ամոթով չես մնա». այս կրակը ներսիցս բխեց: Ես պետք է ընտրություն անեմ. ո՞ւմ եմ ես ընտրում: Կնոջս հետ աղոթեցինք ու վերադարձանք բժշկուհու մոտ: Նա ասաց. «Փոշմանեցի՞ք, արդեն ուզում եք... հասկացաք, թե ինչ է ձեզ սպասվում ու հե՞տ եք եկել...»:

Ասացինք. «Ո՛չ, սխալ եք հասկանում, հավատացյալներն այդպես չեն մտածում, մենք Քրիստոսի միտքն ունենք ու համաձայն ենք այն ամենին, ինչ որ Աստված կտա մեզ: Նա ավելի լավ է տալիս, քան մենք ենք հասկանում»: Ճիշտ ընտրություն կատարած

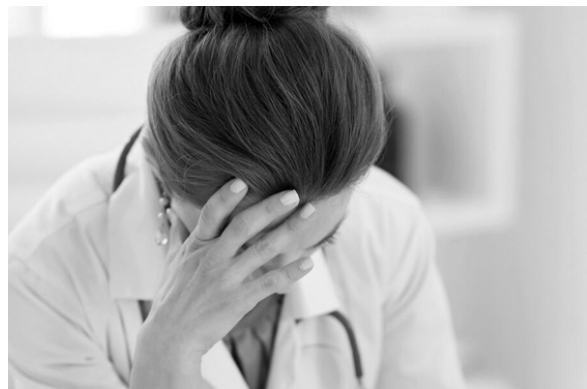
լինելով՝ ուրախության արցունքով դուրս եկանք բժշկուհու մոտից:

Անցան ամիսներ, ոչ մի փոփոխություն չկար: Բժիշկներն ասում են՝ այս անենք, այն անենք, տեսնենք քանի տեսակ հիվանդություն կա, այդ մեկով չպրծավ: Բժշկուհին ասում էր՝ գնացեք դիմում գրեք, որ ձեզ սայլակ հատկացնեն ու օգնություններ տան, որպեսզի երեխայի ծնվելուն պես պատրաստ ունենաք: Հետո ասաց. «Ես գիտեմ, որ դուք հավատացյալ եք և ինձ մոտ շուտ-շուտ գալու առիթ կունենաք: Հենց որ երեխան մի քիչ ինչ-որ բան հասկանա, կբերեք ինձ մոտ, ես ուզում եմ նրա հետ խոսել»: Երբ արդեն երեխայի ծնվելու ժամանակը մոտ էր, մի ճանաչված պրոֆեսոր էր եկել մեր քաղաք, և բժշկուհին մեզ նրա մոտ ուղարկեց՝ վերջին անգամ հետազոտվելու: Գնացինք նրա մոտ՝ հետներս տանելով ինն ամսվա ընթացքում կատարած հետազոտությունների արդյունքները, որ բժշկուհին էր տվել: Պրոֆեսորը կնոջս զննեց ու մոտ քառասուն րոպեից դուրս եկավ, վերցրեց այդ բոլոր թղթերը, պատռեց ու գցեց աղբարկղը: Ասաց. «Քո երեխան հարյուր տոկոսով առողջ է, հիմա ես կգրեմ ու կհաստատեմ դա, և կտանեք ձեր բժշկուհուն ցույց կտաք»:

Երեխան ծնվեց ողջ և առողջ:

Անցան տարիներ, երեխան մե-

ծացավ: Նրան տարա բժշկուհու մոտ ու ասացի. «Սա այն երեխան է, որին կանչել էիք տարիներ առաջ»: Բժշկուհին հիվանդների առաջ եկավ, աղջկա փաթաթվեց ու լացելով ասաց. «Բալեն, ես շատ վատ տոտա եմ, դու գիտե՞ս ես ով եմ...»: Աղջիկս ասաց. «Այո՛, գիտեմ, դուք բժիշկ եք»: «Չէ՛, ես բժիշկ չեմ, ես չար կին եմ, գիտե՞ս ես ինչ էի ուզում քեզ անել, ես ուզում էի քեզ սպանել...» ու լացում է: Աղջիկս նայում է ինձ. «Հայրիկ, ի՞նչ է ասում, ինչո՞ւ է այսպես լացում»: Հետո բժշկուհին ասաց. «Չեր Աստվածը կենդանի է, ու սա Աստծու հրաշքն է»:

Այո՛, բժշկուհին տեսավ Աստծու հրաշքը ու վկայեց իր բերանով:

Սիրելիներ, իրոք մեր Տեր Աստվածը կենդանի է: Ընտրի՛ր Հիսուսին, հավատա՛, և կտեսնես Նրա փառքը: Հիմա իմ երեխան ինը տարեկան է և ոչ մի խնդիր չունի: Թող Աստծու անունը փառավորվի: Ամեն:

**Սամվել Եղբայր
Գերմանիա, Տրուսինգեն**

ՏԵՐԸ ԼՍԵՑ ԻՄ ԱՂՈԹՔՆ ՈՒ ԶԱՎԱԿՆԵՐ ՊԱՐԳԵՎԵՑ

Ես ապրում եմ Հրազդան քաղաքում, ազգությամբ եզդի եմ: Մանկուց լսել էի Հիսուսի մասին և ծնողներիցս ծածուկ աղոթում էի: Հետո եկավ ամուսնության տարիքը, և ծնողներս ինձ ամուսնացրին: Անցնում էին տարիներ, իսկ ես երեխա չէի ունենում: Ամուսինս ինձ տարավ բժշկի, և այնտեղ նրան հայտնեցին, որ ես երբեք չեմ կարողանա երեխա ունենալ: Իմ առջև արդեն դրված էր բաժանման հարցը, և այդ օրը մոտենում էր: Զրոջս ամուսինը հավատացյալ էր և ինձ միշտ խորհուրդ էր տալիս, որ գնամ եկեղեցի և Տիրոջը խնդրեմ այդ հոգսի համար: Բայց ես ամուսնուս վախից չէի գնում: Այդ ընթացքում ծանոթացա Սուսան քույրիկի հետ: Նրա միջոցով շատ անգամ լսում էի Հիսուսի և ներկա ժամանակներում Նրա կատարած հրաշքների մասին: Մի օր Սուսան քույրիկն ինձ առաջարկեց գնալ հավաքության: Որոշեցի ամուսնուցս գաղտնի գնալ: Մասնակցեցի հավաքության, հետո խնդրեցի, որ ինձ համար աղոթեն:

Գևորգ եղբայրը՝ մեր հովիվը, ասաց. «Ի՞նչ ես ուզում Տիրոջից»: Եվ ես լացակումած պատասխանեցի, որ

ուզում եմ՝ Հիսուսն ինձ զավակ պարգևի: Գևորգ եղբայրն ասաց. «Եթե Նա քեզ զավակ պարգևի, դու կհոժարվե՞ս մինչև կյանքիդ վերջը ապրել Նրա համար»: Ես անկախ ինձնից պատասխանեցի. «Այո՛»: Այդ ժամանակ Գևորգ եղբայրն ասաց. «Օրեր կգան, որ զավակներիդ ձեռքից բռնած կգաս Աստծու տուն, և այդ ամենը դու կտեսնես»:

Շատ շուտով ես հղիացա՝ ի զարմանս բժիշկների և իմ հարազատների: Ես դարձյալ գաղտնի էի գնում հավաքության: Մի օր էլ այդ մասին իմացավ ամուսինս և ինձ մինչև երեկո այնպես ծեծեց, որ ամբողջ մարմինս ցավում էր: Երեկոյան, երբ պառկեցիմք քնելու, ամուսնուս ասացի, որ ես իրեն շատ-շատ եմ սիրում, խնդրեցի, որ թույլ տա՝ իր այտը համբուրեմ: Նա դրանից շատ զարմացավ և առավոտյան խորը գոջալով ինձնից ներողություն խնդրեց ու թույլ տվեց, որ մասնակցեմ հավաքության. «Չէ՞ որ այդ Հիսուսն էր, որ կատարեց անհնարինը և որոշեց մեզ զավակ պարգևել»:

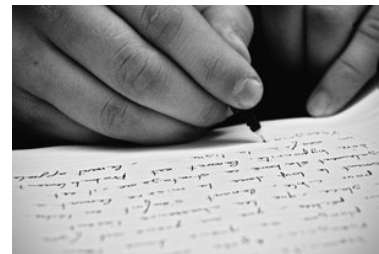
Անցան տարիներ: Այսօր ես ունեմ երկու տղա և մեկ աղջիկ: Ամռանը, երբ զավակներիս հետ գնացել էի

Հանքավանի ճամբար՝ մայր և մանուկ հերթափոխին (ի դեպ, մեզ ամուսինս էր տարել), ես հիշեցի Գևորգ եղբոր խոսքը. «Օրեր կգան, որ զավակներիդ ձեռքից բռնած կգաս Աստծու տուն»: Շնորհակալություն եմ հայտնում իմ Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսին, որ թույլ չտվեց իմ ընտանիքը քայքայվի: Մեր եկեղե-

ցին միշտ աղոթում է հայ և եզդի ազգերի համար, և ես խնդրում եմ Հիսուսից, որ իմ ազգին կռապաշտությունից՝ մալակե-թաուսի (գեղեցիկ սիրամարգի) պաշտամունքից դարձնի միակ ու կենդանի Աստծուն՝ Իր Որդուն և Սուրբ Հոգուն պաշտելու: Ամեն:

Խաթուն քույրիկ, ք. Հրազդան

ՆԵԼՍՈՆ ԵՂԲՈՐ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ծնվել եմ հավատացյալների ընտանիքում: Ես ծնողներիս իններորդ երեխան էի: Մինչև բանակ գնալս Աստծուց հեռացա ու ընկա վատ շրջապատ: Ամեն օր հարբած էի տուն գալիս... ո՛չ խրատն էր օգնում, ո՛չ ծեծը, ո՛չ էլ մարդավարի խոսքը: Հայրս հիվանդ էր, այդ պատճառով էլ ինձ աչքաթող էին արել:

Այդպես էլ գնացի բանակ: Երբ ետ վերադարձա, շրջապատից կտրելու համար մայրս որոշեց, որ եղբայրներիս հետ գնամ Ռուսաստան՝ աշխատելու: Սակայն այնտեղ էլ ես շարունակեցի ապրել նույն կյանքով՝ անտեսելով ավագ եղբայրներիս խրատները:

Հորս մահվանից հետո էլ շարունակում էի ապրել ամբարիշտի կյանքով: Մայրս աղոթքներում անընդ-

հատ խնդրել էր, որ Տերն ինձ թեկուզ ծեծով, թեկուզ հիվանդությամբ, բայց հետ բերի:

Եվ մի օր ես ընկա հիվանդանոց... ինձ մոտ տուբերկուլոզ (թոքախտ) հայտնաբերվեց: Բժիշկներն ինձ ապրելու հույս չտվեցին: Ջանգեցի մորս, ասացի, որ ինձ համար ապրելու հույս չկա: Մայրս շատ սառնասրտորեն պատասխանեց, որ ինքն է այդ մասին խնդրել Աստծուն, որպեսզի ես ապաշխարեմ, իսկ երբ ապաշխարեմ, այդ ժամանակ կբժշկվեմ: Չգիտես ինչու չկարողացա հակառակվել մայրիկիս, այլ սիրով լսեցի նրա խորհուրդները:

Այդ գիշեր փախա հիվանդանոցից և մի հարմար տեղ գտնելով՝ ամբողջ գիշեր աղոթեցի: Եղբայրս իմացել էր իմ փախուստի մասին և

ամբողջ գիշեր ապարդյուն որոնել էր ինձ: Հաջորդ առավոտյան զանգեցի մայրիկիս և ասացի, որ շատ եմ զոջացել իմ ապրած կյանքի համար ու հավատում եմ, որ պիտի ապրեմ ու միայն Նրա սուրբ անունը փառավորեմ:

Հիվանդանոցի այն բաժնից, որտեղ ես էի պառկած, ամեն օր տուրքերկուլյոզից մահացած մի քանի դիակ էին դուրս բերում: Այդ հիվանդանոցում հանդիպեցի մի մուսուլմանի ու նրան վկայեցի Հիսուսի մասին: Ասացի, որ եթե հավատա ու Նրան խնդրի, ինքն էլ կբժշկվի:

Երկու տարի շարունակ ինձ պարբերաբար կանչում էին ստուգումների և դեղորայք նշանակում, որոնք ես դեմ էի շարտում՝ հավատալով, որ Տերն ինձ բժշկել է:

Ինձ ոչ մի տեղ աշխատանքի չէին ընդունում՝ վախենալով, որ կվարակեմ շրջապատի մարդկանց: Հետո, երբ ինձ ստուգեց հիվանդանոցի

գլխավոր բժիշկը, ասաց, որ թոքերիս վրայի վերքերից միայն սպիներն են մնացել, և ես առողջ եմ:

Ջրի մկրտությունն ընդունեցի Ռուսաստանում և եկա Հայաստան, որպեսզի ամուսնանամ հայ քույրերից մեկի հետ:

Երբ հովվի հետ գնացինք ապագա կնոջս ձեռքը խնդրելու, մայրս նրան ընտանիքին պատմեց իմ ողջ կյանքի պատմությունը, նույնիսկ այն, որ թոքերս հիվանդ են եղել, բայց հիմա բուժված եմ: Մայրս այս ամենն ասաց, որովհետև հնարավոր է, որ չհամաձայնեին իրենց աղջկան ինձ կնության տալ:

Աղջիկը համաձայնեց՝ չկասկածելով Տիրոջ բժշկության վրա, ու մենք ամուսնացանք:

Փառք Աստծուն, այսօր ունեմ երեք երեխա, և մենք ընտանիքով պաշտում ենք Տիրոջը:

**Սարադյան Նելսոն
ք. Զարենցավան**

Մարտ, 2017թ., N 3 (87)

«Որդյակ իմ, քու հորդ խրատին մտի՛նք ըրէ, ու քո մորդ օրենքը մի՛ մերժեր. քանզի անոնք քու գլխուդ՝ շնորհաց պսակ և քու պարանոցիդ մանյակներ պիտի ըլլան»:

Առակաց 1:8-9

Դուն քու աչքիդ առջև իմաստուն մի՛ ըլլար, Տէրոջմէ վախցի՛ր ու շարութենէ ե՛ր քաշուէ:

Առակաց 3:7

Իմաստուն սիրտ ունեցողը պատուիրանքները կը պահէ, բայց յիմար շրթունք ունեցողը կը կործանի:

Առակաց 10:8

ԲՈԼՈՐ ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ ՏԱՆՈՒՄ ԵՆ ԱՊԱՇԽԱՐՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ՓՐԿՈՒԹՅԱՆ

*«Խաղաղության տեղ մեծ դառնություն եկավ ինձի. Բայց դուն իմ հոգիս
սիրեցիր ու ապականության գուրէն փրկեցիր»:
Եսայա 38:17*

Անգլիացի նկարիչ Ջեյմս Թորնհիլը նկարեց Սուրբ Պողոսի մայր տաճարը: Աշխատանքի հիմնական մասն ավարտելուց հետո նա ետ գնաց, որպեսզի ավելի լավ տեսնի այն, ինչ արել է: Նա չնկատեց, թե ինչպես մոտեցավ տաճարի վերականգնման համար կառուցված փայտամածի ծայրին և ահա, ուր որ է կարող էր ընկնել բարձունքից, ինչը կբերեր անխուսափելի մահվան: Նրա ընկերը նկատեց, որ նկարիչը հայտնվեց վտանգավոր դիրքում, և ներկով լցված դույլից արագ վերցնելով վրձինը՝ նետեց ուղիղ նկարի վրա: Նկարիչը կատաղած վազեց դեպի նկարը, որպեսզի փրկի այն, իսկ ընկերը բղավեց. «Փառք Աստծո, որ ես փրկեցի նկարչին, չնայած այդ դեպքում ապականվեց նկարը»: Թորնհիլը հասկացավ, որ հայտնվել էր շատ վտանգավոր դիրքում և շնորհակալություն հայտնեց ընկերոջը՝ իր կյանքը փրկելու համար:

Աստված հաճախ է մեզ հետ վարվում նման կերպով: Նա քանդում է մեր նախագծերը, երբ դրանք տանում են մեզ խորտակման: Չե՞նք ընթուստանում արդյոք մենք այդ դեպքերում Աստծու կամքի առաջ: Հաճախ կարելի է լսել այսպիսի բառեր. «Ինչպե՞ս կարող էր մեզ սիրող Աստվածը դա թույլ տալ», կամ՝ «Ինչո՞ւ եմ ես այսպես տանջվում, իսկ մյուս մարդիկ ապրում են ավելի լավ»: Այս հարցերը ցույց են տալիս Աստծուն անձամբ չճանաչելը: Այո՛, Աստված Ինքը սիրո Աստվածն է: Մեր կյանքի բոլոր իրադարձությունները, մինչև անգամ ամենաողբերգականը, հանդիսանում են հավիտյան կործանումից մեր հոգիների փրկության աստվածային նախագծի մի մասը: Նա ուզում է, որ մեղավորը չմեռնի, այլ ապաշխարի և ունենա հավիտենական կյանք: Բոլոր փորձությունները տանում են մի նպատակի՝ ապաշխարության և հավիտենական փրկության:

ՕՐՀՆՎԱԾ ՍԵՂԱՆԸ

Տարիներ առաջ ես եկեղեցում պատմեցի լաված մի աղոթքի մասին:

Հավաքույթից հետո ինձ մոտեցավ մի տարիքով մարդ և ասաց, որ ինքն իր ընտանիքով ունեցել է մի հետաքրքիր վկայություն: Դա վաղուց է եղել, երբ նրա զավակները դեռ փոքր էին:

- Ես ամեն ինչ հիշում եմ այսօրվա պես: Այդ ձմեռը մեր ընտանիքի համար շատ ծանր էր, և այնպես ստացվեց, որ մենք ծախսեցինք ոչ միայն կուտակած ողջ գումարը, այլև վերջացավ սննդի պաշարը: Այդ օրը տանը նույնիսկ հացի փշուր չկար:

Ամենասարսափելին այն էր, որ երբ երեխաները տուն եկան և սովորության համաձայն պետք է ճաշեին, մենք նրանց ոչինչ չունեինք տալու:

- Բայց ինչո՞ւ դուք եկեղեցուց ոչ մեկին չէիք ասել ձեր վիճակի մասին,- հարցրի ես:

- Ուղղակի չէինք ուզում որևէ մեկին ծանրաբեռնել մեր հոգսով:

- Հասկանալի է,- ասացի ես,- հետո՞ ինչ եղավ:

- Երբ մենք ամեն բան պատմեցինք երեխաներին, նրանք ասացին.

«Իսկ ինչո՞ւ չխնդրել Հիսուսին, որ

մեզ Ինքը կերակրի: Չէ՞ որ դուք մեզ սովորեցրել եք, որ Նա ամեն օր մեզ համար հոգս է անում: Աստվածաշնչում էլ է գրված, որ «Տղա էի ու ծերացայ, բայց արդարը անտես եղած չտեսայ, կամ նրա զավակը՝ հաց մուրացող» (Մաղմ. 37:25): Ուրեմն ինչո՞ւ չպատմել Նրան մեր կարիքի մասին: Գուցե Նա մեզ օգնի:

- Դուք այդպես էլ վարվեցի՞ք՝ անհամբեր հարցրի ես:

- Այո՛, ես երբեք չեմ մոռանա, թե ինչպես ողջ ընտանիքով ծնկի եկանք սեղանի շուրջը: Բայց նախքան աղոթքն սկսելը մեր փոքր դուստրն ասաց. «Հայրի՛կ, ի՞նչ ես կարծում, մենք Հիսուսին պե՞տք է ցույց տանք, որ մենք իսկապես հավատում ենք, թե Ինքը մեզ կարող է կերակրել»:

Մենք չհասկացանք, թե նա ինչ է ուզում ասել, և ես հարցրի.

- Մենք էլ ի՞նչ կարող ենք անել,

Նա առանց խոսքի էլ գիտի, որ մենք ոչինչ չունենք:

- Այո՛, իհարկե,- պատասխանեց նա,- բայց եթե մենք նստելու ենք սեղանի շուրջ, ինչո՞ւ սեղանը չսպաքադրենք: Կարծում եմ այդ ժամանակ Նա կտեսնի, որ մենք իսկապես հավատում ենք Իր խոսքին:

Ես ժպտացի ու մտածեցի, որ երեխայիս հավատքը չպետք է կոտրել: Սեղանի վրա դրեցինք սպասքը, ապա ծնկի եկանք: Դա հրաշալի աղոթք էր: Ես մինչ օրս հիշում եմ կրտսեր դստերս աղոթքը. «Թանկագին Հիսուս, տես՝ սպասքը դրված է, որպեսզի Դու տեսնես, որ մենք Քո Խոսքին հավատում ենք: Խնդրում եմ, մեզ ուտելիք ուղարկիր, որ լցնենք դատարկ պնակները»:

- Եվ հետո ի՞նչ եղավ,- անհամբերությամբ հարցրի ես:

- Կատարվեց անհավանականը: Դուք երևի դժվարանաք հավատալ կատարվածին: Մենք նոր էինք ծնկած

տեղից վեր կացել, երբ դուռը թակեցին: Դռան առաջ կանգնած էին երկու կին՝ սննդով լցված զամբյուղներով: Մենք նրանց չէինք ճանաչում, բայց նրանք ասացին, որ Աստված իրենց սրտերին դրել էր մեր տուն սնունդ բերելու հաստատ ցանկություն: Մենք նրանց տուն հրավիրեցինք, ցույց տվեցինք սեղանի վրա դրված սպասքը և պատմեցինք մեր այդ օրվա պատմությունը: Գիտեք, դժվարանում եմ ասել, թե մեզանից ով էր ավելի երջանիկ՝ մե՞նք, թե՞ նրանք:

- Ինձ թվում է, որ ամենաերջանիկը ձեր կրտսեր դուստրն էր,- ասացի ես:

- Գիտեք, ես էլ եմ համաձայն, որովհետև նա համոզված էր, որ Հիսուսը, պատասխանելով իր աղոթքին, երկնքից ուղարկեց Իր երկու հրեշտակներին:

**«Նաշի դնի» շաբաթաթերթ
N 2330, 08.06.2013թ.**

Տերոջը աչքերը արդարներուն վրայ են ու անոր ականջները՝ անոնց աղաղակին:

Սաղմոս 34:15

Արդարները կ'աղաղակեն ու Տէրը կը լսէ ու իրենց բոլոր նեղութիւններէն կը փրկէ զանոնք:

Սաղմոս 34:17

Աղքատին ողորմութիւն ընողը Տէրոջը փոխ կու տայ, ու Անիկա անոր հափուցում պիտի ընէ:

Առակաց 19:7

ՈՐՊԵՍՋԻ ԿՐԱԿԸ ՉՄԱՐԻ

«Չոհասեղանի վրա վառվող կրակը պիտի չհանգչի...» (ՂԼ.6:12):

Քրիստոսով քույրերից մեկը եկեղեցում ինչ-որ երևացող գործ չէր անում: Եվ այդ պատճառով շատ էր անհանգստանում, որ ձայն չունի՝ երգչախմբում երգի, լավ չի արտասանում, որ սաղմոսներ ասի կամ մի որևէ գործիք չի նվագում, որ եկեղեցում պիտանի լինի: Նա միշտ հիանում և ուրախանում էր, որ այդքան տաղանդավոր զավակներ կան եկեղեցում և կարողանում են ծառայել Աստծու տանը: Նա Տիրոջը ծառայում էր միայն մի բանով. նրա թեկուզ փոքր բնակարանում համարյա միշտ հյուրընկալվում էին այլ վայրերից եկած քույրերն ու եղբայրները: Նա հյուրերի համար կերակուր էր պատրաստում, անկողին էր գցում, լվանում էր նրանց հագուստներն ու մաքրում կոշիկները: Նա ցավում էր, որ դրանից ավելի ոչինչ չի կարողանում անել, բայց այդ աշխատանքը նա անում էր սիրով և ջանասիրաբար:

Մի օր նա շատ լուրջ հիվանդանում է և խնդրում է, որ իր մոտ գա եկեղեցու սպասավոր եղբայրը: Նա եղբորը խնդրում է, որ իրեն օգնեն բնակարանը հավատացյալներից մեկի անունով գրանցելու հարցում:

- Ինչո՞ւ,- զարմացած հարցնում է եղբայրը:

- Այն բանից հետո, երբ ես կներկայանամ Տիրոջը, ես ցանկանում եմ, որ իմ բնակարանը վարձով տրվի, և ստացված գումարն ամեն ամիս մտնի եկեղեցու գանձանակը:

- Բայց դու հարազատներ ունես, որոնց կարող ես տալ բնակարանդ,- հուշում է սպասավոր եղբայրը:

- Նրանցից ոչ մեկը դրա կարիքը չունի, իսկ իմ մահից հետո էլ ես ցանկանում եմ մասնակցել Տիրոջ տան շինարարությանը: Չէ՞ որ դա այնքան չնչին բան է...

Այդպես էլ վարվեցին...

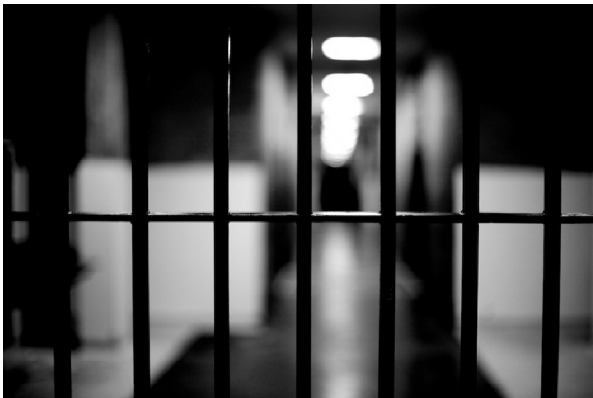
Քույրը վաղուց արդեն Տիրոջ մոտ է, իսկ նրա Չոհասեղանի կրակը շարունակում է վառվել...

ԵՍ ԾՆՎԵԼ ԵՄ ԲԱՆՏՈՒՄ...

Մի երեխայի կյանքի պատմություն

Իմ անունը Մաքսիմ է: Ես 10 տարեկան եմ: Ծնվել եմ բանտում և ապրել եմ այնտեղ 3 տարի:

Հետո ինձ տարել են մանկատուն, որտեղ մնացել եմ ևս կես տարի:

Երբ մայրիկս ազատվեց, եկավ իմ հետևից, և մենք գնացինք եկեղեցի:

Մայրս ապաշխարեց ու սկսեց աղոթել: Նա հաճախ նյարդային էր լինում, գոռում էր վրաս և պատահում էր, որ խիստ ծեծում էր: Բայց ես միշտ սիրել եմ մայրիկիս:

Նրա մկրտվելուց հետո մենք տեղափոխվեցինք գյուղ և սկսեցինք ծառայել Աստծուն: Քույրերի ու եղբայրների հետ մենք քայլում էինք գյուղով մեկ՝ ավետարանելով բարի լուրը. դա լավ ժամանակ էր:

Հետո սատանան խաբեց մայրիկիս, ու նա հեռացավ եկեղեցուց՝ ինձ էլ իր հետ վերցնելով: Կարճ ժամանակ անց սկսեց խմել, ծխել, անբարո

կյանք վարել: Մենք գիշերում էինք տարբեր մարդկանց տներում, երբեմն էլ՝ փողոցում: Սոված էինք մնում, ստիպված մուրում էի՝ խանութի առջև կանգնած:

Մի անգամ փողոցում մայրս կռվի մեջ ընկավ, սկսեցին նրան ծեծել: Ես ներգրավվեցի այդ ծեծկռտության մեջ՝ մորս պաշտպանելու համար, և մի հարբած կին ոտքով այնպես հարվածեց որովայնիս, որ գիտակցությունս կորցրի: Ինձ նկատեցին միայն մեկ օր հետո: Շտապ օգնություն կանչեցին: Մայրիկս վախեցավ ու լքեց ինձ, բայց Հիսուսն ինձ չթողեց, Նա ինձ հետ էր...

Ինձ տարան հիվանդանոց: Պարզվեց, որ իմ լեղապարկն էր պայթել: Վերակենդանացման բաժանմունք տեղափոխեցին և հեռացրին լեղապարկս: Բացի դրանից, ես ունեի նաև հյուսվածքների սնուցման խախտում և երկկողմանի թոքաբորբ էի տանում. 6 տարեկանում քաշս 12 կգ էր:

Մայրս ոչ մի անգամ ինձ չայցելեց հիվանդանոցում, և ոչ ոք ինձ չէր այցելում:

Բայց դուրս գրվելիս ինձ որդեգրեց ու իր տուն տարավ մի քրիստոնյա հրաշալի ընտանիք: Սակայն

առողջությունն չէր վերականգնվում: Շունչս կտրվում էր, չէի կարողանում քնել, սիրտս ուժեղ ցավում էր: Ինձ նորից հիվանդանոց տեղափոխեցին, հետազոտեցին ու հայտնաբերեցին, որ այն կնոջ հարվածից սիրտս էլ էր վնասվել. կենտրոնական միտրալ փականը հեղուկով էր լցվում ու սկսում էր առանձնանալ:

Ինձ նախապատրաստեցին վիրահատության: Աստված այդ ամբողջ ընթացքը և ընդհանրապես իմ ողջ կյանքը վերահսկում էր: Այն քրիստոնյա ընտանիքը, որն ինձ որդեգրել էր, աղոթում էր ինձ համար, եկեղեցում նույնպես աղոթում ու անգամ ծոմ էին պահում: Արդյունքում

ինձ վիրահատեցին, ու ես հիմա լիովին առողջ եմ:

Հիմա ես ունեմ ընտանիք, որտեղ ապրում է ինձ մման ևս 10 երեխա: Մենք բոլորս ծառայում ենք Աստծուն: Մայրիկիս համար ես չեմ դադարում աղոթել և հավատում եմ, որ Աստված նրան կփրկի: Տերը մկրտել է ինձ Սուրբ Հոգով: Երբ ես մեծանամ, դառնալու եմ քարոզիչ, ինչպես ինձ որդեգրած հայրս է:

Շնորհակալություն Հիսուսին, որ երբեք ինձ չթողեց ու չի թողնի: Թող Աստված օրհնի մեզ բոլորիս և օգնի գնալ մինչև վերջ:

Մարսիոս Շմեկ

Աղբյուր՝ crossnews.am

«Խնդրեցէ՛ք, և պիտի տրվի ձեզի. փնտրեցէ՛ք և պիտի գտնէք. դուռը զարկէ՛ք և պիտի բացվի ձեզի»:

Մատթ. 7:7

Մի անգամ ձմռան ցուրտ երեկոյին մոլորված ճամփորդը թակեց միայնակ կանգնած տան դուռը: «Ո՞վ է», - հետևեց հարցը:

Ճամփորդը պատասխանեց. «Ես ներողություն եմ խնդրում, բայց արդեն մեկ օր է, ինչ քայլում եմ ձյան վրայով և ուժեղ մրսել եմ, արդեն չեմ կարողանում քայլել, ներս թողեք ինձ, խնդրում եմ»: Դուռը բացվեց, ճամփորդին ներս առան ու տաք թեյ հյուրասիրեցին: Հանգիստ գիշերելուց հետո նա լավ անցկացրեց նաև առավոտը, իսկ հետո, շնորհակալություն հայտնելով տանտիրոջը, շարունակեց ճանապարհը:

Իհարկե, ոչ միշտ են դռներն այդպես հյուրընկալորեն բացվում: Հաճախ մեզ սպասում են հիասթափություններ: Աստված մեզ ասում է, որ մենք խնդրենք և թակենք: Եվ միայն քչերն են վարվում հոգևոր իմաստով: Աստված սպասում է մեզ: Ինչքա՞ն է ուրախանում Նրա սիրտը, երբ մարդիկ գալիս են Իր մոտ անկեղծ զոջումով: Նրանք ձեռք են բերում մեղքերի ներում և խաղաղություն: Նա սիրալիք բացում է Իր տան դուռը, ուրախությամբ դիմավորում, զրկախառնվում է յուրաքանչյուր զոջացող մեղավորի հետ, ինչպես այդ արեց անառակ որդու հայրը:

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հաճաքաք Իրեն ու փրկություն ունենաք:
Այդ մասին Նովիանուս 3.16-ում կարդում ենք.

«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն արեց, որ ով
Նրան հաճաքաք չկորցի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:

Եթե Դուք ուզում եք այնպիսի մոտիվից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք
դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Զեյբուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Աստղծ
Նորքի մասիվ	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55, 055-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Չերեմուշկա	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արովյան	094-34-75-91	Ջաքարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077-70-28-38, 055-59-99-22	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թովստյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միք
Դամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարձանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Մայիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուրիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

